

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 129.732 van 25 maart 2004
in de zaak A. 100.073/XIV-1780**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat E. FLAMAND,
 kantoor houdende te 2100 ANTWERPEN,
 Sint-Rochusstraat 59

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door:
de minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Joegoslavische nationaliteit, op 23 november 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van 24 oktober 2000 van de minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van inoverwegingverklaring van een vluchtelingenverklaring;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 26 maart 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 17 december 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad C. ADAMS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. FLAMAND, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 6 september 1999 en zich op 9 september 1999 vluchteling verklaart; dat op 10 november 1999 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 21 april 2000 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken bevestigt; dat de verzoekende partij zich op 12 oktober 2000 opnieuw vluchteling verklaart; dat op 24 oktober 2000 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van inoverwegingverklaring van een vluchtelingenverklaring; dat dit de thans bestreden beslissing is;

2.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij een eerste middel aanvoert dat luidt als volgt:

“Verzoekster werd niet gehoord met behulp van een tolk die haar taal machtig is. Nochtans is het mondeling verhoor in het geval van verzoekster essentieel aangezien zij nauwelijks kan lezen en schrijven. Aldus werd het recht van verdediging van verzoekster geschonden.”;

2.1.2. Overwegende dat de rechten van verdediging niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat bovendien uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 12 oktober 2000 om de bijstand van een tolk Servo-Kroatisch verzocht, dat het verhoor verliep met de bijstand van voornoemde tolk en dat de verzoekende partij het verhoorblad heeft ondertekend met de mededeling dat de gegevens overeenstemmen met de inlichtingen die ze gegeven heeft; dat het eerste middel feitelijke grondslag mist;

2.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij een tweede middel aanvoert dat luidt als volgt:

“Tweede middel: schending van artikel 62, 1ste lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980. Schending van artikel 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringen van bestuurshandelingen.

Aan de motiveringsplicht is in casu geenszins voldaan.

De gegeven motivering in zijn geheel gaat voorbij aan de verplichting om in ieder dossier alle aspecten eigen aan de zaak van de persoon in kwestie te onderzoeken conform de definitie van de Conventie van Genève; het uitgangspunt vormt immers een ernstig individueel onderzoek van het dossier van de kandidaat-vluchteling, wat i.c. dus niet gebeurd is.

De bestreden beslissing faalt waar de motivering zich beperkt tot een algemeenheid: ‘dat betrokkene verklaart dat ze geen nieuwe elementen heeft toe te voegen om haar nieuwe asielaanvraag te staven’. Een deugdelijke motivering houdt in dat men deze elementen vermeldt en dan argumenteert waarom deze niet nieuw zijn. Dit gebeurt niet. Door de louter stereotiepe en algemene motivering wordt het principe van de verplichting dat de motivering concreet en precies moet zijn geschonden.”;

2.2.2. Overwegende dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij heeft verklaard “dat ze omwille van financiële redenen een tweede asielaanvraag indiende” en “dat ze geen nieuwe elementen heeft toe te voegen om haar nieuwe asielaanvraag te staven”; dat niet valt in te zien wat de verwerende partij verder diende te onderzoeken; dat het tweede middel ongegrond is;

2.3.1. Overwegende dat de verzoekende partij een derde middel aanvoert dat luidt als volgt:

“Derde middel: schending van artikel 52 par. 1, 2b van de wet van 15.12.1980 en art. 1, A, 2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951.

Artikel 1, A, 2) van de Conventie van Genève m.b.t. het statuut van vluchtelingen bepaalt dat als vluchteling kan erkend worden al wie met reden vreest vervolgd te worden omwille van zijn ras, zijn godsdienst, zijn nationaliteit, zijn behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

De ‘gids voor de procedure en de criteria toe te passen voor het bepalen van de status van vluchteling’ uitgegeven door het Hoog Commissariaat voor de vluchtelingen van de Verenigde Naties preciseert wat dient verstaan te worden onder het begrip ‘vervolging’.

Met betrekking tot discriminaties stelt de Gids enerzijds dat deze niet noodzakelijk een vervolging uitmaken in de zin van art. 1, A, 2) van de Conventie van Genève.

Verder stelt de Gids dat zelfs discriminaties die op zich niet erg zijn toch als vervolging moeten aanzien worden in bepaalde gevallen: ‘Indien de discriminerende maatregelen op zich niet ernstig zijn kunnen ze niettemin tot gevolg hebben dat de betrokkene met reden vreest voor vervolging indien ze bij hem een gevoel van vrees en onveiligheid opwekken met betrekking tot zijn eigen lot. De vraag of deze discriminatoire maatregelen op zich dienen gelijk gesteld te worden met een vervolging kan slechts beantwoord worden in het licht van alle omstandigheden van de situatie.’

In casu wordt voorbijgegaan aan het aspect van behoren tot de Rom-zigeunergemeenschap.

De bestreden beslissing gaat volledig voorbij aan de algemeen erkende ernstige discriminatie t.o. deze bevolkingsgroep in het land van herkomst.

De bestreden beslissing houdt dan ook een schending in van de Vreemdelingenwet en de Conventie van Genève.”;

2.3.2. Overwegende dat de bestreden beslissing werd genomen met toepassing van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de verzoekende partij derhalve de schending van artikel 52, §1, 2b, van de Vreemdelingenwet en van artikel 1, A, 2) van de Conventie van Genève niet dienstig kan aanvoeren;

Overwegende dat de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat de verzoekende partij er niet op kan steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegronnd middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op
vijfentwintig maart tweeduizend en vier, door :

de HH.	C. ADAMS,	wnd. kamervoorzitter,
	M. MILOJKOWIC,	staatsraad,
		toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC.

C. ADAMS.